

omma paika jama. Siis heitis Maria seäl
lännas ühhe herra jure laste-tüdrufuks. Tem-
mal olli ses seisus ses aega feifi möttelda,
kui ta lastega toas istus: ni mötles ta sag-
gedaste omma ärralainud emma peäle. Siis
tullid temmale mitmed sannad ja kõnned me-
le, mis emma rākinud, mis enne nago un-
nustud ollid. Temmale tulli selgeste mele
emma armas olleminne ja tössine meel,
misga ta temmale Jesussest, sest pattuste
sõbrast, rākinud, ja isseārranis ta wiimsed
kõnned. Oh, ütles ta isseenneses, kas minno
emma piddi sedda arwama, et se ramat, se
kallis pant ja and, mis ta mulle palmes ja
filmaweega andis, et se minnuft ni unnorule,
ni holetusse sisse piddi jama. Agga kui ma
emma wasto ni tännamatta ollen, kui hir-
mus ei peaks se Jummalata melest ollema, et
ma temma sanna nenda ollen ärrapõlgnud.
Kül on ehk jubba hiljaks jänud hallastust ot-
sida, mis ma ni kaua ollen põlgnud. — Ma
ollen Jummalata sanna alwaks piddanud, mis
ma muud wāart ollen, muud kui et Jum-

mal mind wimaks omma posse eest ärra hei-
dab iggawesse tullesse.

Ühhel õhtul ollid needsinatsed asjad Ma-
riat nenda mahha rõhhunud, et ta südda-
mest kurb olli omma tännisise ello pärrast.
Kui kõgi tüdruf, Anna, sedda näggi, küsis
ta, mis temmal piddi ollema. Ja et ta
Anna armast ello tähhele olli pannud, ei
karnud ta temmale omma luggu ülles rāki-
des. „Oh“, ütles ta, „minna ollen siamale
ilma Jummalata mailma peäl ellanud, ja
ollen melega temma käskude wasto pannud.
Minnewa pühhawagi weel, kui ma teiste
seltsis olin, irwitasin ma sind teistega selt-
sis, et ma kül tundsin, et se mulle hopis par-
rem — oh kui palju parrem! — olleks ol-
nud sinno sarnane olla, kui feifi mailma
warra kätte sada.“

Anna ütles: „Se on sinnul kül willets
tahtminne — minno sarnane olla, sest ma
ollen üks willets lomoke täis patto ja patto
himmo. Agga ma tahhan sulle piiblist näb-
data, kui willetsad, kui wägga ülleannetu-